

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

Πρόλογος

Εἰσὶν ἡμέραι ἐγκλημάτων, ἡμέραι καὶ ὡς κακουργήματα ἐπακολουθοῦντα ἀλλήλα, συγκινοῦσι τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν τῆς συγκινήσεως ταύτης μετέσχον καὶ ἐγώ. Εὐφάνταστος, ὡς εἶμαι, ἐσκεπτόμην φρικτὰ κακουργήματα, καταγώγια, κακούργους, μυθιστορικὰς ἐταιρίας καὶ τὰ τοιαῦτα. Πάντα ταῦτα μὲ ἀνησυχούν, καὶ ἵνα σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ εἶδος ἐστὶ τῶν κακοποιῶν περὶ ὧν θέλω σὰς ἀφηγηθῇ. Ἄλλως τε καὶ τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει φονοσκοπεῖον ἐσημεῖον καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ μου συμβησόμενα κακουργήματα.

Συμβολή

Ἐν τῶν ἐλαττωμάτων μου, πολλῶν δυστυχῶς, εἶνε καὶ τὸ νὰ εἶμαι ἀκατάστατος· οὕτω π. χ. ἐξερχόμενος ἀφ' ἑνὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου ἀνοικτὴν, ἄλλοτε τὰ παράθυρα, ἢ καὶ τὸ φῶς τῆς λαμπάδος ἡμμένον. Ἐπιστρέφων ὕστερον ἀνησυχῶ, μὴ ἐκλάπη τι ἐκ τοῦ δωματίου, ἢ μὴ εἰσῆλθέ τις, ἡσυχάζω δὲ μόνον ἀφ' οὗ τὰ πάντα καλῶς ἐξετάσω. Καθ' ἣν νύκτα μοὶ συνέβη τὸ περιστατικὸν ὅπερ σὰς διηγοῦμαι, ἄφησα πρὸς δυστυχίαν μου τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ. Εἶμαι Ἕλλην καὶ ὡς τοιοῦτος ἀγαπῶ τὰ συζητήσεις, καὶ πλεονέκτερον ἴσως, εἶμαι πνεῦμα ἀντιλογίας. Ἡ εὐφροσύνη μου κορυφουται ἐπὶ τῇ συναντήσῃ ἐχθροῦ... πολιτικοῦ ἐννοεῖται. Τότε ἐν τῷ καφφενεῖῳ ἡ συζήτησις γίνεται ἀπέραντος, τότε μόνον τελειόνοῦσα, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς τοῦ καφφενείου ἔστατο προκλητικῶς πρὸς ἡμῶν μεθ' ἐνὸς φυλλοθύρου. Τὴν ἐσπέρην ἐκείνην τοιοῦτόν τι συνέβη· ὡς καλῶς ἐννοεῖται, ἐλάμβανον τὴν πρὸς τὸν οἶκον ἄγουσαν μόλις περὶ τὴν 1)2· ἅμα εἰς τὸ δωματίόν μου εἰσελθὼν, εἰ καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτὰ, δὲν ἡρεύνησα, διότι ἐνύσταζον, ἡρέσθη δὲ μόνον νὰ τὰ κλείσω καὶ νὰ κατακλιθῶ.

Μόλις ὅμως ἐσθυσά τὸ φῶς καὶ ἤκουσα θόρυβον, θόρυβον προσερχόμενον ὑπὸ ζῶντος... καὶ βεβαίως ἐν τῷ δωματίῳ μου. Ἐσκέφθην ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐπανελαμβάνετο· κατελήφθην ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ ἄπασαι αἱ περὶ κακούργων καὶ κακοποιῶν σκέψεις μου ἐπανῆλθον ἐν τῇ φαντασίᾳ· διό, ἡγέρθην, ἤψα φῶς καὶ πανταχοῦ ἡρεύνησα, ἀλλ' οὐδὲν οὐδαμῶς εἶχεν κατεκλινθῆναι, δὲν ἐπρόφρασα δὲ ν' ἀποκοιμηθῶ, ὅτε ἀκούω βοὴν κατασχόντων τὴν φορὰν ταύτην ἡμῶν βέβαιος ὅλος ἀνετρίχιασα, ἔφρισον... ἀλλ' ἐν ἡ διατέλουν θέσει ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ μείνω οὕτως· θὰ ἐβλεπον καὶ θὰ ἤκουον τοῦλάχιστον τὰ ὑπ' αὐτῶν προτιθέμενα, καὶ ἴσως θὰ ἠνυκαίρουν νὰ διαφύγω. Ἄλλ' ἐν τῷ ἐσκέπτοντο τίνος εἶδους κακούργον ἀφ' ἑαυτοῦ θὰ ποιήσωσιν ἐπ' ἐμοῦ, ἡσθάνθη ψηλαφοῦντάς με ἐν τῷ προσώπῳ. Ἡ ἀνετρίχιασις

ἐκορυφώθη, μὲ κατέλαβε συγκίνησις καὶ αὐτομάτως ἔτεινα τὰς χεῖρας πρὸς ὑπεράπισιν ἑαυτοῦ... ἦσαν δύο· τοὺς συνέλαβον.

Πῶς συνέβη

Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ εἶχε πρὸ μικροῦ ἀνορύξει λακὸν ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ καὶ πρὸ τοῦ οἴκου μου πρὸ ἡμερῶν, πρὸ ἐβδομάδων καὶ, ὡς τὸ εἶπωμεν, πρὸ μηνῶν ἴσως... ὅστις ἐπληρώθη ὕδατος. Ἐκ τούτου πολλοὶ ἀπέφευγον νὰ διέρχωνται ἐκεῖθεν, διότι οὐκ ὀλίγοι ὑπεβλήθησαν εἰς ἀκούσια ἡμίλουτρα. Ἀλλὰ συνέβαινε ἐκεῖ τι ἐπὶ χεῖρον. Ἐκεῖνοι οὗς συνέλαβον ἦσαν... κάτοικοι του, ἦσαν δύο... κώνωπες.

Κέρκυρα, τῇ 6 ἰουνίου 1888

ΙΩ. ΖΕΡΒΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφηγήσεις)

(Συνέχεια)

Ἐὰν θὰ ὑπάγουν ἐκεῖ κάτω νὰ διασκεδάσουν ὀλίγον, ἡμεῖς ἐδῶ θὰ κάμωμεν ὀλίγον καλὸν εἰς λογαριασμὸν αὐτῶν.

Λοιπὸν, παιδρότης καὶ ὁμόνοια!

Καί, μετὰ ταῦτα, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου!

Ταῦτα δὲ λέγων, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἀφ' οὗ ἐρριψεν εἰς τὴν Πανδόλφην κρυφίον τι βλέμμα, σημαίνον: Μὴ ἀνησυχεῖτε· ἡ κυρία θὰ κάμῃ ὅτι ἐπιθυμεῖτε ὑμεῖς!

Καί, πράγματι, μετ' ὀλίγας ὥρας αἱ δύο σύζυγοι ἦσαν πληρέστατα σύμφωνα ὅπως πραγματοποιήσωσι τὴν ἐκδρομὴν.

X

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου Θεοδότου, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λακταντίου ἔλαβον χώραν ἀξιοσημειωτὰ τινα γεγονότα.

Συνεπεία ζωηροτάτης ἐριδος, ἐξ ἐλαφρῶς τινος προφάσεως ὁρμηθείσης, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ τῆλεγραφητής, εἶχον ἀποφασίσει νὰ μονομαχήσωσιν.

Οἱ μάρτυρες, οἱ ἀμφοτέρωθεν ἐκλεχθέντες, συνευρέθησαν παλλάκις ὅπως ὀρίσωσι τὰ τῆς μονομαχίας, ὁ Σπάρκης ὅμως, μεταχειριζόμενος τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀνθεντικότητά του, κατώρθωσε ν' ἀναβάλῃ τὴν μονομαχίαν μέχρι τῆς τεσσαρακοστῆς.

— Θὰ ἦτο μεγάλη κακοήθεια, θὰ ἦτο πράξις ἀναξίαν καλῶν πολιτῶν, νὰ ταράξωμεν διὰ θλιβεροῦ γεγονότος τὴν χαρὰν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῶν ἀπόκριων. Ὅποια ἀπογοήτευσίς διὰ τοὺς ξένους, τοὺς ἐρχομένους ἐκ τῶν περιγύρων πρὸς διασκεδάσιν, εἰάν εὐρίσκον τὸ χωρίον βεβηλισμένον ἐν τῷ πένθῳ!

Ἐποία δὲ ζημία διὰ τοὺς καλλιτέχνας! ὅποιον αἰσχος διὰ τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἑορτῆς!»

Ὁ Σπάκης ὅμως εἶχε καὶ ἄλλας αἰτίας ὅπως προστατεύσῃ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Γεωργίου μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῶν Ἀπόκρεων.

Εἶνε καιρὸς ἤδη οἱ ἀναγνώσται νὰ μυηθῶσιν εἰς τὸ μυστικόν.

Ἡ ὥραία καὶ ἀρίστη κυρία Πομπηλία Δουσινάκη, ἡ μέλλουσα, κατὰ τὴν τρίτην ἐσπέραν τῶν ἑορτῶν, νὰ ὑποκρίνηται ἐν τῷ Ἀριστοδμήφῃ: ἡ συγγενὴς αὕτη τῆς διασήμεου Δούσης, ἡ ἀναγγεληθεῖσα διὰ πηχυαίων στοιχείων ἐν τῷ προγράμματι, δὲν ἦτο ἡ εὐφύης τις ἐφεύρεσις τοῦ πολυμήτου Ραμβόλδου ἐνα μεταβάλλῃ εἰς γυναικῆ τὸν «Κεσύρον» τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου.

Ὁ Γεώργιος, προτραπείς ὑπὸ τοῦ φίλου, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον συμβῆλθῃ καὶ αἱ δύο ξενοδόχοι, ἀνέλαβε φαιδρῶς τὸ μέρος τῆς ἡθοιοῦ.

Ἡ Ἀνέττα εἶχεν ἀναλάβει τὴν φροντίδα νὰ παρασκευάσῃ τὴν ἐνδυμασίαν, μεταβάλλουσα τραπεζομάνηλον εἰς ἑλληνικὸν χιτῶνα, καὶ περσικόν τι ἐπώμιον εἰς Βασιλίσσης τήβεννον.

Ἐποία δὲ ἀπόλαυσις, ὅποια χαρὰ διὰ τοὺς δύο νέους ἐν τῷ μικροσκοπικῷ τοῦ θεάτρου ραπτικῷ καταστήματι!

Ἐποία δὲ βελοκεντήματα, μετὰ στονδείας φωνῶν, γελώτων, φιλημάτων!...

Καὶ τοῦτο, βεβαίως, ἀνάγκη νὰ λεχθῇ.

Ὁ Γεώργιος εἶχε μάθει νὰ φιλήσῃ τὴν Ἀνέτταν, αὐτὴ δὲ τῷ ἐπέτρεπε νὰ γυμνασθῇ, διδάσκουσα ἐνίοτε αὐτὸν νὰ κάμῃ καλλίτερον.

Οὐδέποτε ἡ νεαρὰ ξενοδόχος εἶχεν ἐπιτρέψει τόσον... Δυνάμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι εἶχε πως καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Ὅπως βλέπει πᾶς τις, ὁ Ραμβάλδος οὐδὲν εἶχε παραμελήσει ἐκ τῶν μικρῶν μέσων, ἅτινα ἡδύνατο νὰ διαθέσῃ, ὅπως διωργανώσῃ ἐν τῶν δυσχερεστέρων πραγμάτων: τὴν διασκεδάσιν ἐνὸς λαοῦ ὅστις δὲν θέλει νὰ διασκεδάσῃ.

Ἡμεῖς δὲ — οὔτινες, παρασυρθέντες ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας ἐνδιαφέροντος, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρευρεθῶμεν εἰς τὰς ἑορτὰς ταύτας, — θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὰς περιγράψωμεν ὅσῳ δυνατόν ἀκριβέστερον...

Ὁ περίπατος τῆς τελευταίας κυριακῆς εἶχε τεσσαρακοστιανὴν ἐκδοσιν.

Ἐξελθόντες τῆς ἐκκλησίας — ἐνθα ὁ ἐφημέριος ὠμίλησε περὶ φοβεράς τινος ἐπιδημίας καταμαστισάσης τὸ χωρίον πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν, — οἱ κάτοικοι τῆς Κ., ἀντὶ νὰ βαδίσωσι πρὸς τὴν σημαιοστόλιστον πλατεῖαν, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ νεοκρεατικόν, ψάλλοντες νεκρωσίμους προσευχάς.

Καὶ ὁ χορὸς τῶν θηλαζόντων νηπίων τὴν ἐσπέραν, δὲν ἐπέτυχε πολὺ, καίτοι ὁ κύριος Δήμαρχος ἐνπρεσθήθη νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν ἑορτὴν διὰ πράξεως εἰς ὑψιστὸν βαθμὸν διπλωματικῆς, χορεύων τὸν στρόβιλον μετὰ καλλιπάρειου τινὸς τροφῆς.

Ἡ ἀποτυχία τῆς πρώτης ἐκείνης ἀποκρεατικῆς ἡμέρας ἐδικαιολογεῖτο ὑπὸ τῶν κατοίκων διὰ τῆς φράσεως: «Ἐπρεπε ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῆς δευτέρας.»

Τὴν ἐπιοῦσαν ὅμως, περὶ τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν, ἐκτακτὸς τις ζωηρότης ἤρξατο ἀναπτυσσομένη ἐν τῷ χωρίῳ.

Ὁ κύριος Δήμαρχος, ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἐξῆλθε τοῦ δημαρχείου φέρων ὅλα τὰ ἐμβλήματα τοῦ βαθμοῦ τοῦ καὶ τοῦ ἱπποτικοῦ τοῦ ἀξιωματος.

Ἐν τῷ κυριωτέρῳ Καφείῳ τὰ μέλη τῆς τῶν ἀποκρέων ἐπιτροπῆς, οἱ συμβουλοὶ, οἱ πάρεδροι, οἱ δικασταὶ καὶ πάντες οἱ προὔχοντες τοῦ χωρίου, εἶχον συναντηθῇ ὅπως μεταβῶσιν ἐν σώματι εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν προσκεκλημένων.

Ὁ Ραμβάλδος Σπάκης, ἀκτινοβολῶν τὴν ὄψιν ἐκ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὁμίλου εἰς τὸν ἄλλον, ἐμψυχόνων διὰ χειραψιῶν καὶ φωνῶν τὸν ἀναποφάσιστον ἐνθουσιασμόν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ δὲ Δήμαρχος, πίνων τὸν καφέν του, ἔλεγε σοβαρῶς εἰς τὸν γραμματέα:

— Χαίρομαι ὑπερβολικῶς βλέπων τὴν μεγάλην ταύτην κατανάλωσιν τῶν ποτῶν: αἱ ἀπόκρεω εἶνε πρὸς ὄφελος τῶν ἐπαγγελματιῶν καὶ τῶν πτωχῶν τάξεων: αἱ διασκεδάσεις τοῦ πλουσίου εἶνε τοῦ πτωχοῦ ὁ ἄρτος.

Ἐκ τοῦ πλήθους, τοῦ ἱσταμένου πρὸ τοῦ καφείου, ἠκούσθησαν φωναί!

— Τόπον! τόπον!... προσοχὴν!... ὀπίσω!

Ὁ Ραμβάλδος ἐκένωσε τελευταῖον ποτήριον ρακίου, τρέχων δὲ πρὸς τὴν θύραν, προσεκάλεσε τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι.

Ἀφικνοῦντο αἱ δώδεκα ἄμαξαι, ἃς τὸ Κομιτάτον εἶχεν ἐκμισθώσῃ ὅπως μεταφέρωσιν ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εἰς τὴν πόλιν τοὺς ἀναμενομένους ἀντιπροσώπους τῶν Ὀρωδικῶν Δήμων.

Ἐμπρός, κύριοι! ἐμπρός! — ἐφώναζεν ὁ Ραμβάλδος ἐκ τοῦ ὕψους ἀμάξης τινός — ὅστις δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ πεζός, ἃς ἐπωφεληθῇ τῶν ἀμαξῶν!...

Κύριε Δήμαρχε... Κύριε Γραμματεῦ, κύριε Εἰρηνοδίκαι... ἐμπρός! ἐμπρός!... ὑπάρχει θέσις διὰ πάντας!

Ἡ λέξις «πάντες» ἐσήμαινεν — ὡς ἐν πάσῃ τριαύτῃ περιστάσει τοὺς προὔχοντας τοῦ χωρίου...

Ἀφ' οὗ δὲ οὗτοι ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν, καίτοι ἔμενον ἀκόμῃ κεναὶ τινες θέσεις, οὐδεὶς τῶν τοῦ συσσωρευμένου ὄχλου ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ νὰ ἀνέλθῃ.

Τοῦθ' ὅπερ ἐπροκάλεσε τὴν σοφωτάτην παρατήρησιν τοῦ Δημάρχου:

— «Ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἱκανοποιήσεων τοῦ ὀφείλοντος νὰ βαδίσῃ πεζός, τυγχάνει ἡ θέα τοῦ ἐφ' ἀμάξης διερχομένου πλουσίου!»

Καθ' ὅδον οὐδὲν συνέβη τι ἀξιοσημείωτον.

Ὁ Δήμαρχος, λησμονῶν ὅτι εἶχε παρὰ τὸ πλευρόν του τὸν Γραμματέα, ἐξήγαγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χειρόγραφόν τι ἐκ τοῦ θυλακίου καὶ ἀνεγίνω-

σαιν κ'ὁτο συσπῶν τὰς ὀφρεῖς του, ὥστε δυσκολεύ-
μενος νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἐννοιάν του.

Ὅτε δὲ ἡ συναδεία εὗρεθῇ πλησίον τοῦ σιδηρο-
δρομικοῦ σταθμοῦ, συμμορία μουσικῶν κακούργων,
κχιροφυλακτούντων πρὸ μιᾶς ἡδῆ ὕρας, ἐξέρευζεν
ἐκ τῶν μεταλλικῶν ὀργάνων ἐμβατήριον ὁμοιᾶζον
τριχυμῶν. (ἀκολουθεῖ)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΑ

Τζόνσων καὶ Σα

Περὶ τὴν δόξιν Κυριακῆς τιнос τοῦ παρελθόντος Μαΐου,
πλήθος λαοῦ ἀπειρον συνέρευν ἐκ τὰς προκυμῖας τῆς
Νέας Ὑόρκης. Ἐπὶ τῆς ὁραιότερας ἰδὼν ἀποθαυρῶν,
παρὰ τὴν ὁποιάν κυρίως συγκεντροῦνται οἱ πλείστοι,
κυρίως τις, τόπος τελείου τ' ἐξέρταμα, διὰ τε τὴν
στάσιν καὶ τὸ ἐνδύμα, περιεπάτει κατὰμονος, σύννοος
καὶ κατὰ διαλείμματα σταματῶν καὶ χειρονομῶν. Τὴν
προσεκρὴν τῶν παρακειμένων εἶχεν ἐλκυσθῇ ὁ κέρτος
αὐτός, ὅστις μόνος μεταξὺ τῆς γενικῆς ἐνθυμίας, ἦλθεν
ἐκεῖ νὰ παραδοθῇ εἰς σκέψεις τόσοσ σοβαράς. Κατὰ τινα
στιγμὴν ἐν τῇ ἀφαιρέσει του εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἄκρον
τῆς ἀποβάθρας. Αἰφνης ταλάντευεται καὶ ἀπολέσας τὴν
ισορροπίαν ἐκθίσθη εἰς τὰ βαθύτατα ὕδατα. Κραγὴν
τρομέαν ἔρρηξαν οἱ περὶ, καὶ πολλοὶ ἔδραμον νὰ σώσωσι
τὸν ἀτυχῆ, ὅστις ἐκ τῶν ἀπεγνωσμένων κινήσεων αὐτοῦ
ἐφαινότο ὅτι ἠγόρει νὰ κολυμβῇ. Εἰς τῶν ἄλλων, δε-
ξιώτερος, ἀπαλλαγείς διὰ μιᾶς μέρους τῶν ἐνδυμάτων
τὸν ἐρρίθη εἰς τὸ ὕδωρ καὶ κατάρωσε μετὰ μακρὸν
ἀγῶνα νὰ ἀνασῇ τὸν πνιγμένον, ἀλλὰ καθ' ἣν στι-
γμὴν οἱ θεαταὶ ἀπέπνευσαν ἀνακουφισθέντες ἀπὸ τῆς
ἀγωνίας τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ συμμετεῖχον βυθίζονται
πάλιν καὶ οἱ δύο καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι ὑπὲρ τὸ λεπτὸν
τῆς ὕρας καθ' ὃ ἔργος διέδραμε τὸ ἄν' ἅσαν σιγμὴν
ἐπὶ μῆλλον καὶ μῆλλον συμπυκνούμενον πλῆθος τῶν
θεατῶν.

Αἰφνης διὰ κινήσεως δεξιωτάτης ἀνέδυσαν ἀμφότεροι
ἐννηχαλισμένοι, καὶ ὁ κινδυνεύσας τ' ἐξέρταμα
ἀπαλλαγείς διὰ μιᾶς τῶν περιβαλλόντων βραχιόνων
τοῦ σωτήρος του ἐξετίλειε πρὸ τοῦ ἐκθάμβου πλῆθους
σημαίων μακρὰν ὅψ' ἥς ἀντινέσχοτο τὰ ἐξῆ γερρα-
μένα μεγάλοις ἐρυθροῖς γράμμασι:

Τὸ καλὶτερον λοθστρο (cirage) διὰ ὅπο-
δήματα εἶνε τὸ λοθστρο τοῦ Τζόνσων
καὶ Σα. Νέα Ὑόρκη δὲ δὲ 80.

Τὴν ἐπιούσαν τὸ κοινὸν ἀρθρόν προσελθὼν ἀντήμειψε
διὰ πολλῶν χιλιάδων δολλαρίων τὴν ἐνφανεστάτην ρε-
χλάμαν τοῦ κυρίου Τζόνσων, ὅστις ἐμίσθωσε δύο τῶν δε-
ξιωτέρων κολυμβητῶν τῆς Νέας Ὑόρκης πρὸς ἐκτέλεσιν
τοῦ σχεδίου του.

Ἡ ἀρὰ καὶ ἡ εὐχ

Κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἀλλ' ἰδίως κατὰ τοὺς
θερινούς μῆνας, τοισμέγιστα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ἀτ-
μόσφαιρα διασχίζοντι τὴν γαλήνην ἐπιφάνειαν τοῦ ἐν-
ρυτάτου ποταμοῦ Ὑδσωνος, (Hudson) καὶ ὡς οἰκίαι ἀνυ-
ψώμενα ὑπὲρ τοῦ ποταμοῦ συνδέονται ἀνὰ δύο διὰ
πλατεῖαν πατώματι καὶ χρησιμεύουσιν ἀντὶ αἰθού-
σης εἰς χιλίους καὶ ἐπικείνην χροστὰς τοὺς ὁποίους ἐν
τοσούτῳ περιφέρονται εἰς τὸν ποταμὸν Πέρον, κατὰ
τοῦτο, ὁ πλοίαρχος ἐκ τῶν ἀμερικανῶν τοσούτων ἀνε-
κοίτωνται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅτι δύο ὥρας
πρὸ τῆς ἀρίστεως τὴν εἶχε παρατηρήσει τεράστιον καρ-
χαρίαν ἀρακλονθεῖντα τὰ ἀτμόσφαιρα μέχρι τοῦ Ἀ-
μῆρος. Ἐπειδὴ ἦτο ὁ θερμότητος μὴν καὶ ἰδίᾳ ἐν Νέα
Ὑόρκη, καὶ ἅπαρτες ἀνεξαρτήτως εἰς τὸ Ἀμῆρον ἔλθο-
ντο, φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τοὺς πάντας ἐπὶ τῇ
ἀγέλει ταύτῃ, κυρίως δὲ τοὺς πτωχετέρους τῶν κα-
τωτέρων εἰς τοὺς ὁποίους τὰ μέσα δὲν ἐπέτρεπον νὰ
λοιπῶνται κατ' οἶκον. Σκέψαι εὐθὺς ἐγένετο πρὸς ἄγαν

τοῦ ἐπικινδύνου θηρίου καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ὀργανωθῇ
σῶμα ἐξ ἀνδρῶν ἀλιείων, καὶ πλοῖον νὰ παρουσιασθῇ
κατὰ τὴν ἡμέραν πρὸς τὸν σκοπόν.

Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγνώσθη ἡ ἐμφάνισις τοῦ Καρχαρίου
ἦτο ἡμέρα ἐορταστικός, καὶ τὸ πλῆθος συνέρευνε κατὰ
τὸ συνήθες, εἰς τὰ ὑπαίθρια θέατρα. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν
ἀφείσης τῆς αὐλαίας, πάντες περιέμενον παρῳωτῶς τὴν
συνέχειαν συγκινητικωτάτου δράματος, παρουσιάσθη αἰ-
φνης ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνθρωπος μὲ χεῖρας, μὲ πόδας καὶ
μὲ τὰ λοιπὰ τοῦ ἀνθρώπου συστατικά, ἀλλὰ μὲ κεφα-
λήν... καρχαρίον.

Ὁ Καρχαρίος, ἀνέκραγεν ὁμοφώνως καὶ ὡς ἐκ συνθή-
ματος χίλια φωνὰ, καὶ ὡς εἰ εὐρίσκοτο ἐντὸς τῆς θα-
λάσσης λουόμενοι ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ πραγματικοῦ καρχα-
ρίου, οἱ ὁδόντες ἠκούοντο ἡχηρῶς ὑπὸ τοῦ ῥήγους συγ-
κρομένου.

Μετὰ τινα πηδήματα ὁ Καρχαρίος ὡς εὐθὺς ὠρο-
μάσθη παρ' ὅλων ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ κεφα-
λή ὠμύλαζε καταπληκτικῶς πρὸς τὸν καρχαρίον — ἐξέ-
νετο ἄφαντος ὅπως παραλάβῃ — ὡς κατόπιν ἐγνώσθη
— τὴν αὐτὴν σκηνὴν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ὑπαίθρια θέατρα.

Τὴν ἐπιούσαν τὸ δράμα τοῦ θαλασσίου καρχαρίου εἶ-
χεν ἄρκετὰ ἐπισκισθῇ, καὶ ὁσάκις ἐγίνετο περὶ καρ-
χαρίου λόγος προσέθετο: Ἐννοεῖτε τὸν χερσαλὸν ἢ τὸν
θαλάσσιον; Τὴν φήμην δὲ τοῦ πρώτου εἶχεν εἶτι μῆλλον
διαδόχη εἰδοποιήσις πρὸς τὸ κοινόν ὅτι: «Ὁ Καρχαρίος
ὁ χερσαλὸς πρόκειται νὰ ἐκπλήξῃ πάντας δι' ἀπροσδο-
κίαν ἀνακοινώσεως, δωρεὰν γινόμενης, ἥτις θὰ τοὺς
ἐμφράνῃ καὶ θὰ τοὺς ἐνθουσιάσῃ, ἀλλ' ὅχι πλέον εἰς τὰ
ὑπαίθρια θέατρα, ἀλλ' εἰς ἐν τῶν εὐνυτέρων πὰρ κ
τῆς Νέας Ὑόρκης».

Κατὰ τὴν ὁρισμένην ὥραν ὁ Καρχαρίος εὐρί-
σκετο εἰς τὸ πὰρ κ ἐπὶ ὑψηλῆς ἐξέδρας, ὅτε δὲ τὸ πλῆ-
θος κατέλαβε τὸν περὶ αὐτὸν ἥδωρον, μετὰ φωνῆς στεν-
τορείου εἶπε:

Κυρίαὶ καὶ κύριοι.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οὗς πληροφωρῶ, ὅτι πρόκειται περὶ θέ-
ματος τοῦ ὁποίου ἐνδιαφέρει πάντας ἀνεξαιρέτως, περὶ
τοῦ καρχαρίου, λέγω, ὅστις ἀπειλεῖ νὰ καταβροχθίσῃ
πάντα, ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ δροσισθῇ κατὰ τὰς καν-
ονιστικὰς ταύτας ἡμέρας. Τί θὰ ἐδίδοτε εἰς τὸν ἄρκετὰ
γενναῖον ἄνθρωπον ὅστις θὰ οὗς ἀπῆλασσε τοῦ φοβεροῦ
ἐχθροῦ;

Εἷς man of business:

— Μίαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας
— 100 δόλαρ, ἀνέκραγεν ἄλλος.
— Τὰν μισθὸν μου τριῶν ἡμερῶν, εἶπεν ἐργατικός
τις ἄνθρωπος.

Καὶ οὕτω διέθετον ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν.

Ὁ Καρχαρίος ἐξηκολούθησε:

Κυρίαὶ καὶ Κύριοι!

Δὲν θέλω νὰ οὗς στερήσω τίποτε. Ἀῖριον εἶνε ἐκλο-
γαὶ βουλευτικά καὶ ἕκαστος βέλαια ἔχει τὸν φίλον
του νὰ ἐποστηρίξῃ. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπερ-
ψήφιστε ὑπὲρ ὑποψηφίου τοῦ ὁποίου θὰ οὗς ὑποδείξω
ἄρκετ, ἐννοεῖται, ἕκαστος ψήφισῃ κατὰ τοῦ ἰδίου του
φίλου; Αὐτὴν τὴν χάριν ἠρώ, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς
ταύτης ἀναλαμβάνω τὴν ἐξόντωσιν τοῦ καρχαρίου.

— Καὶ τὸν διάβολον νὰ μὴς συστήσῃς θὰ τοῦ δώσω
μὲν ἄσπρο.

— Ὁχι, τὸν διάβολον, ἀλλὰ τὸν Τόμας Πίντο, τὸν
ὁποῖον βλέπετε ἐνώπιόν σας, καὶ ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ δν-
στυχῆμα νὰ γεννηθῇ ὅπως τὸν βλέπετε. Τὸ μειονέκτημά
του τοσούτου ἔλαβε τὴν τολμὴν νὰ ἐπωφεληθῇ, ὡς ρε-
χλάμαν ἐκλογικὴν, καὶ συνεκρονηθεὶς μὲ τὸν πλοίαρχον
διεδώκαμεν φήμην φρενῶν, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ καρχα-
ρίου. Ἄν ἔχετε αἰτία νὰ οὗς στερήσω ἐπὶ δύο ἡμέρας
τὸ λουτρά σας, θὰ τὰ ἐπαραλάβετε τώρα μὲ περισσοτέρην
ἐυχαρίστησιν, οὗς ἔδωκα δὲ ὑφ' ὀφρὴν νὰ ἐκαρδίεσθε
βελῶντες ὁσάκις ἐνθυμεθετε τοὺς φόβους σας καὶ τὸ ὄ-
νομα τοῦ Καρχαρίου τοῦ χερσαλίου.

Τὸ πλῆθος ἐνθουσιασμένον ὑπὲρ τοῦ πολυμηχάνου
Καρχαρίου ἐφθαρνεν εἰς τὸ κατακόρυφον, καὶ οἱ ὁδόντε-
ρες ἀμερικανοὶ διέκρινον ἄνθρωπον ὅχι κοινὸν ἐν τῷ
ἐθνείῳ αὐτοῦ ἐπισημῶς, διὰ τὸ ὁποῖον ἀνεδείκναι αὐ-
τὸν τὴν ἐπιούσαν βουλευτὴν διὰ μεγίστης πλειοψηφίας.